

Ι. Ν. ΓΡΥΠΑΡΗ ΑΙΣΧΥΛΟΥ ΕΠΤΑ ΕΠΙ ΘΗΒΑΣ *

ΤΡΙΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

ΑΓΓΕΛΟΣ

Λάβετε θάρρος, εὐγενῶν μητέρων κόρες,
ἀπὸ ζυγὸν ἐγλύτωσε σκλαβιάς ἡ πόλη.
πέσαν οἱ κομπασμοὶ ἀντρῶν ὑπερηφάνων,
ἦρθ' ἡ γαλήνη καὶ δὲν ἔκαμε τὸ πλοῖο
νερ' ἀπ' τὸ βροντοχύτημα τῆς τρικυμίας·
βάσταξε ὁ πύργος, καὶ στεριώσαμε τὶς πύλες
μ' ἀξιόχρεους πολὺν προστάτες μονομάχους.
Πᾶνε καλὰ τὰ πιότερα σὺς ἔξε πύλες·
τὴν ἔβδομην, ὁ σεβαστὸς ἐβδομαγέτης
ὁ ἄναξ Ἀπόλλων διάλεξε γιὰ νὰ ἐκδικήσῃ
ἐπάνω στοῦ Οἰδίποδος τὴ γενιὰ τώρα
τοῦ Λαΐου τὶς παλιὰς τὶς κακοκεφαλίες του.

ΧΟΡΟΣ

Τὶ νέο πάλι νᾶτυχε πρῶμα στήν πόλη;

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ὁ ἓνας τὸν ἄλλο σκότωσε καὶ πᾶνε ἐκεῖνοι.

ΧΟΡΟΣ

Τί; ποιοί; τρελλαῖνομ' ἀπ' τῶν λόγων σου τὸ φόβο.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Βάστα τὸ νοῦ σου κι ἄκούγε· οἱ γυνιοὶ τοῦ Οἰδίου...

ΧΟΡΟΣ

Ὡϊμένα ἡ μαύρη! συμφορῶν προφήτης εἶμαι.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Λόγο δὲν ἔχει· ἐφάγανε κ' οἱ δύο τοὺς χῶμα.

ΧΟΡΟΣ

Ἐφθασαν ὡς ἐκεῖ; βαρειά, μὰ πὲ μου τα ὅμως.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Ἔτσι μὲ χέρια ἀδερφικὰ ἐσκοτωθῆκαν.

ΧΟΡΟΣ

Κ' ἔτσι πολὺ κοινὴ τῶν δυῶν ἦταν ἡ τύχη.

(*) Συνέχεια καὶ τέλος.

ΑΓΓΕΛΟΣ

Κι αὐτὴ ἀφανίζει τὴν τρισάθλια γενεὰ τους.
Τέτοια ἀφορμὴ λοιπὸν χαρᾶς μαζί καὶ λύπης
ἔχομ' ἐμεῖς· ἡ πόλη μας νικᾷ, μὰ οἱ δύο μας
οἱ ἄρχοντες καὶ στρατιῆγοι μὲ δουλεμένο
σίδερο σκυθικὸ τὰ κτήματά τους ὅλα
μεράσανε, καὶ θᾶχουν ὅση στήν ταφή τους
θὰ πάρουν χώρα, σύμφωνα μὲ τὶς κατάρεις
κάνοντας κατοχὴ τὶς ἄθλιες τοῦ πατρὸς των.
Σώθηκ' ἡ πόλη· μὰ τῶν δυῶν τῆς βασιλιάδων.
ἦπυε τὸ αἷμα ἡ γῆ τὰλληλοσκοτωμοῦ των.

ΧΟΡΟΣ

(ἀναπαιστικόν)

Ὡ μεγάλε θεὲ Λία καὶ σεῖς πολιοῦχοι
θεοί, ποῦ τοῦ Κιάδμου τοὺς πύργους
διαφερτεύετ' αὐτούς,
χαρὰ τάχα νὰ δείξω καὶ τραγούδια νὰ πῶ
γιὰ τῆς πόλης μας τὴ σωτηρία,
ἢ νὰ κλάψω τοὺς ἄμοιρους καὶ θλιβεροὺς
πολεμάρχους;
ὅπου βέβαια σύμφωνα μὲ τὸνομά τους
ἐτεόκληντοι ἀλήθεια καὶ πολυνεικεῖς
ἀπ' τὴν ἄδικη γνώμη τους πᾶνε.

ΤΡΙΤΟ ΣΤΑΣΙΜΟ

Ὡ μαύρη καὶ τελεία κάταρα
τοῦ Οἰδίποδα καὶ τῆς γενεᾶς του,
ἓνα κακὸ μοῦ πέφτει στήν καρδιά μου σύγκρου
καὶ σὰν μαινάδα γιὰ τὸν τάφο τους
ἐξέσπασα σὲ μοιρολόγια,
ἀκούοντας τὸ αἱματοκύλισμα
καὶ τὸν κακὸ τὸ θάνατο ποῦ βροῖχαν
καταραμένη ἀλήθει' αὐτὴ
τοῦ κονταριοῦ τῶνε ἡ συνανλία!

Τῷβγαλε πέρα κι οὔτε ἀπόκαμε
ἡ εὐχὴ ποῦδωσε ὁ πατέρας,
ὡς πέρα ἡ ἀνυπάκουη γνώμη ἐβάσταξε
τοῦ Λαΐου· καὶ τώρα γνοιάζομαι
τὴν πόλη μας, γιατί δὲν χάνουνε
τὴ δύναμή τους οἱ χρησμοί. Ὡ πολυστέναχτοι,
ἀνήκουστο ποῦ ἐκάμετε τὸ πρῶμα

κ' ἦρθαν ἀλήθεια συμφορὰς
νὰ κλαίῃ κανεῖς ὄχι μὲ λόγια.

ΕΞΟΔΟΣ

Νὰ τ' αὐτοφάνερα, ὅσα μᾶς εἶπε ὁ κῆρυξ...
πένθος διπλὸ καὶ συμφορὰ διπλῇ
τῶν δυὸ νεκρῶν ποῦ σκότωσε
ὁ ἓνας τὸν ἄλλο·
διπλὰ σωστὰ σφαχτάρια αὐτὰ
καὶ τὴ νὰ πῶ;
Τὶ ἄλλο, ἢ πόνοι ο' ἄλλους πόρους
μέσα στὰ σπίτια θρονιασμένοι;
Μὰ μὲ τὸν πρίμον ἀγέρα, φίλες, τῶν θρήνων
σις κεφαλές σας λάμνεται γύρω
κουπιὰ τὰ χέρια σας γιὰ τὴν πομπή
ποῦ πάντ' ἀνάμεσα πὸ τὸν Ἀχέροντα τραβᾷ
[καὶ πᾶει
τὸν ἅγιο δρόμο της ποῦ τὸν περνοῦνε μαῦρα
[πανιά,
δρόμον ἀνήλιαγο, ποῦ τὸν πάτησε ποτὲ ὁ Ἀπόλ-
[λωνας
καὶ φέρνει πέρα
στὴν παντοδόχα κι ἄφαντη ξέρα.

Ἀλλὰ ἰδοὺ τις αὐτές, νὰ πληρώσουν πικρὸ
χρῆος ἔρχονται, ἡ Ἀντιγόνη κ' ἡ Ἰσμήνη,
νὰ θρηνησοῦν τὰ δυὸ τους ἀδέρφια.
καὶ θαρρῶ μὲ τὸ δίκιο στάλῃθαι
ἀπὸ μὲς στὰ βαθύκολπα ὥραϊα τοὺς στήθια
τῆς καρδιάς των θὰ χύσουν τὸν πόνο.
Ἀλλ' ἐμεῖς εἶναι δίκιο καὶ πρὶν ἀπ' αὐτές
τὸν παράφωνον ὕμνον
νὰ τονίσωμεν τῶν Ἑρινύων
κι ἀπὸ πάνω νὰ ψάλλωμε
μισητὸ τὸν παιᾶνα τοῦ Ἄδου.

ὦ πὺ δυστυχισμένες ἑσεῖς ἀδερφεῖς
ἀπ' ὅλες ποῦ ζώστρα στή μέση τοὺς γύρω φοροῦνε
δακρύζω, στενάζω καὶ δόλος κανένας δὲν εἶναι
πὼς εἶπ' ἀπ' τὰ βάθη δὲν κλαίω τῆς ψυχῆς.

ὦ ἡμέ, ὦ ἡμέ, κακόγνωμοι
στοὺς φίλους ἀνυπάκουοι
σις συμφορὰς ἀδάμαστοι,
τὰ πατρικὰ ἐρημάξετε
σπίτια μὲ τὴν ἀμάχη σας!
Ἀθλοὶ βέβαια ποῦ ἠῦρανε

καὶ θάνατο ἀθλιώτατο
γιὰ τῶν σπιτιῶν τοὺς χαλασμό.

Τοὺς τοίχους κάτω ἐρρίζετε,
ἀλλοίμονο, μονάχοι σας
καὶ πικροὺς θρόνους εἶδετε·
μὰ τώρα ἐσυμβαστήκετε
μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι.
Κι ἀλήθεια ἡ σεβαστὴ Ἑρινὺς
τοῦ Οἰδίποδα πατέρα σας
εἰτέλειωσε τίς κάταρες.

Ἀπ' τὰ ξερβὰ τρυνημένοι.
—Κι ἀλήθεια τρυνημένοι
στὰ ὁμόσπλαχνα πλευρά.
—Ἄλλοι, δυστυχισμένοι,
ἄλλοι καὶ σὺς κατάρεις
ποῦ φέραν τὴν ἀντίφονη τὴ συμφορὰ
—Λαβωματιὰ πέρα γιὰ πέρα
στὰ σπίτια τοὺς καὶ στὰ κορμιά,
μ' ἀνήκουστην ἀψιθυμιά
μὲ μοῖραν ὄχι διάφορη
ἀπ' τὴν κατάρια τοῦ πατέρα.

Καὶ μὲς στὴν πόλιν ὁ στεναγμὸς
περνᾷ στενάζουνε κ' οἱ πύργοι
κ' ἡ χώρα ποῦ τοὺς ἀγαποῦσε
καὶ στοὺς διαδόχους μέκουνε
τὰ κτήματα, γι' αὐτὰ ποῦ ἡ ἀμάχη
κι ὁ ἄθλιος θάνατος τοὺς βρῆκε
—Μὲ ἰσιάδα μεραστήκανε
οἱ ἀψίκαρδοι τὰ κτήματά τους,
κ' οἱ φίλοι τοὺς παράπονο δὲν ἔχομε
μὲ τὸ συμβιβαστή τους
καὶ δὲ χαρίστηκεν ὁ Ἄρης.

Ἔισ' εἶναι τώρα σιδεροχτυπημένοι
καὶ τοὺς προσμένει σιδεροχτυπημένη,
ἴσως νὰ πῇ κανεῖς «καὶ ποιά;»
τῶν πατρικῶν τοῦ τάφων ἡ κληρονομιά.
Πολὺς ἀχὸς τοὺς προβοδᾷ
σπαραχτικ' ἀπ' τὰ σπίτια μοιρολόγια
γιομᾶτα πόρους καὶ στενάγματα,
ποῦ βγαίνουν μοναχά,
ἄραχλα κι ἄχαρα, π' ἀλήθεια
κλαῖμε ἀπ' τὰ βάθη τῆς καρδιάς,
ποῦ γιὰ τοὺς δυὸ τοὺς βασιλιάδες
λυνώνει ἀπ' τὸ κλαῖμ' ἀληθινά.

Κ' ἔχεις ἀκόμη νὰ πῆς γιὰ τοὺς ἀθλίους
 πόσα στὴν πόλιν κάμανε κακὰ
 καὶ πόσα καὶ στὰ τάγματα ὅλων τῶν ξένων
 ποὺ πάθανε στὸν πόλεμο τόση φθορά.
 Δυστυχισμένη, ποῦ τοὺς ἐγεννοῦσε,
 μὲς σ' ὅλες τὶς γυναῖκες ὅσες
 μαννάδες λέγονται παιδιῶν,
 ποῦ πῆρεν ἄντρα τὸ δικό της γυνίό,
 καὶ γέννησεν αὐτοὺς ποῦ τέτοιο τέλος
 τοὺς βρῆκε, νὰ σκοτώσουνε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο
 μὲ χέρι ἀδερφικό.

Ἀλήθεια ἀδερφικά καὶ πανωλέθρια
 καὶ μ' ὄχι φιλικὰ λαβώματα
 μὲ φρένα ματωμένα.

στὸ τέλος τῆς ἀμάχης των.

Τώρα ἡ ἔχθρητα ἔπαισε
 καὶ σμίξανε στὰ χῶματα
 τὰ αἱματοποτισμένα
 καὶ τώρα εἶναι ἀληθινὰ
 κ' οἱ δύο τοὺς ἓνα αἶμα.

Πικρὸς σὺς μπερδενιὲς ξεχωριστῆς
 ὁ ξένος ὁ περατινὸς ποῦ βρῆκε ἀπ τὴ φωτιά,
 τὰκοτισμένο σίδερον καὶ τῆς κληρονομίᾳς
 πικρὸς ὁ Ἄρης στάθηκε μὰ κι ἄξιος μεραιοῦ
 καὶ τὴν κατάρα τοῦ πατρὸς ἔβγαλε ἀληθινή.

Ἔχουν τὸ μερικὸ ποῦ ἐλάχανε.

ἀπὸ τὴ μεραιοῖα, ὧ οἱ μαῦροι, τῶν κτημάτων
 καὶ κάτω ἀπ' τὸ χῶμα ποῦ τοὺς σκέπασε
 ἄβυσσο πλοῦτο τώρα θάχουν.

Ὠϊμέ! ποῦ ἐστεφανώσετε.

μὲ συμφορὰς πολλὰς τὰ σπίτια
 καὶ στερνὰ τώρα ἐρέκαξαν
 στριγγὰ τὸν Ἐπινίκιο οἱ Κατάρεις
 ἀφόντιας τὰσταμάτηγγο φευγιδί
 ἐπῆρ' ἡ γενεὰ καὶ πάει.

Τῆς Ἄτης στέκεται τὸ τρόπαιο
 σὺς πύλες ποῦ σκοτώθηκαν καὶ μόνο
 ἀφοῦ τοὺς δύο τοὺς νίκησεν
 ἐλούφαξε κ' ἡ Μοῖρα.

Ο ΘΡΗΝΟΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΓΟΝΗΣ ΚΑΙ ΙΣΜΗΝΗΣ

Αντ. Πληγὴν ἔδωσες, πληγὴν ἔλαβες.

Ισμ. Τὸν ἐσκότωσες καὶ σκοτώθηκες,

Αντ. Μὲ κοντάρι τὸν σκότωσες.

Ισμ. Μὲ κοντάρι σκοτώθηκες.

Αντ. Ὦ, κακόπραγος.

Ισμ. Ὦ, κακόπαθος.

Αντ. Χυθῆτε θρήνοι μου.

Ισμ. Χυθῆτε δάκρυα μου.

Αντ. Ἀπὸ τοὺς θρήνους τὸ νοῦ μου χάνω.

Ισμ. Ἀπ τὴν καρδιά μου θρηγῶ στενάζω.

Αντ. Ὦ πολυθρήνητ' ἐσύ.

Ισμ. Καὶ σὺ πάλι τρισάμοιρε.

Αντ. Ἀπὸ δικὸ ἐσκοτώθηκες.

Ισμ. Καὶ σὺ δικὸν ἐσκότωσες.

Αντ. Διπλᾶ νὰ λές.

Ισμ. Διπλᾶ νάκοῦς.

Αντ. Διπλὲς μᾶς στέκουν συμφορὰς.

Ισμ. Ἀδερφικὲς τὶς ἀδερφεῖς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΚΑΙ ΙΣΜΗΝΗ

Ἰώ, Μοῖρα, μεγαλόδωρη πόνων πικρῶν
 καὶ τραγὴ τοῦ Οἰδίποδα
 μαύρη Ἑρινύα, μεγάλη σου ἡ δύναμη.

Αἶ, αἶ — Αἶ, αἶ.

Αντ. Συμφορὰς καθωρόητες

Ισμ. Ἐπιστρέφοντας μῦθους.

Αντ. Γιὰ νὰ σκοτώσῃ ἦρθε γυρονόνας.

Ισμ. Καὶ χάνει τὴ ζωὴ του ὁρμόντας.

Αντ. Τὴν ἔχασεν ἀλήθεια αὐτός.

Ισμ. Καὶ τὴν ἐπῆρε κι αὐτουνοῦ.

Αντ. Ὦ ἀθλία μανία.

Ισμ. Καὶ τρισάθλια πάθη.

Αντ. Πολυστέναχτες λῦπες.

Ισμ. Πολυθρήνητες θλῦπες.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΚΑΙ ΙΣΜΗΝΗ

Ἰώ, Μοῖρα, μεγαλόδωρη πόνων πικρῶν
 καὶ τραγὴ τοῦ Οἰδίποδα
 μαύρη Ἑρινύα, μεγάλη σου ἡ δύναμη.

Αἶ, αἶ — Αἶ, αἶ.

Αντ. Δοκίμασες κ' ἔχεις νὰ πῆς.

Ισμ. Πίσω δὲν ἔμεινες καὶ σύ.

Αντ. Ἀφοῦ στὴν πόλιν γύρισες

Ισμ. Κι ἀρματομένος στάθηκες ἀντίκρου στὸ
 κοντάρι του.

Αντ. Φοιχτὰ νὰ λές.

Ισμ. Φοιχτὰ νάκοῦς.

Αντ. Ὠϊμέ κακὰ.

Ισμ. Ὠϊμέ δεινά.

Αντ. Στὰ σπίτια καὶ στὴ χώρα μας.

Ισμ. Κι ἀκόμα πιότερο σὲ μέ.

Αντ. Ἀλλοίμονό σου βασιλιᾷ μου Ἐτεοκλῆ.
Ισμ. Ἀπ' ὅλους πῶς πολύνκλανε, ἄλλοι καὶ σύ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΚΑΙ ΙΣΜΗΝΗ

᾽Ωϊμέ ποῦ ἐτυφλωθήκετε
ἀπ' τῶν θεῶν τῇ βλάβῃ.

Αντ. ᾽Ωϊμένα, τὰ κορμάκια σας.
ποιὸς τόπος γῆς θὰ λάβῃ;

Ισμ. Σὲ ποῖο θὲ νὰ τὰ θάνομε
χῶμα πῶς τιμημένο;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ ΚΑΙ ΙΣΜΗΝΗ

Ὁ μνηῆμα, στοῦ πατέρα σας
τὸ πλάϊ ἐτοιμασμένο!

ΚΗΡΥΞ

Πρέπει, ὅτι ἀποφάσισαν καὶ ἀποφασίζουν
οἱ προὔχοντες αὐτῆς τῆς πολιτείας τοῦ Κάδμου,
νὰ πῶ νὰ μάθετε. — Αὐτὸν τὸν Ἐτεοκλέα,
ποῦ ἀπ' ἀγάπῃ τῆς πατρίδας του ἔχει πέσῃ
ἐκεῖ ὅπου ἀξίζει τὰ καλὰ τὰ παλικάρια,
νὰ θάψουν μὲ τιμὲς στὴ χῶρ' ἀποφασίζουν.
τέτοια ἔχω λάβῃ προσταγὴ νὰ λέω γιὰ τοῦτον.
Μὰ τὸν νεκρὸ ἀδερφό του αὐτόν, τὸν Πολυνείκη,
ἄταφος ἔξω νὰ ριχτῇ, θροφὴ τῶν σκύλων,
γιατὶ εἶναι χαλαστὴς τῆς χώρας τῶν Καδμείων,
ἂν κάποιος ἀπὸ τοὺς θεοὺς δὲν τοῦ κρατοῦσε
τὸ δόρυ του· μὰ καὶ νεκρὸς τὴν ἁμαρτία
τῶν θεῶν θάξῃ τῆς πατρίδας του, γιὰτ' ἦρθε
μὲ ξένο ἀπ' ἔξω στράτευμα, ἀτιμάζοντάς τους
καὶ ἐκούρσενε τὴ χῶρα του. Λοιπὸν ὠρίσθη
ἄτιμη ἀπ' τὰ ὄρνια τὰ πετούμενα νὰ λάβῃ
ταφή, καὶ ἄξια νὰ βρῇ τὰ ἐπίχειρά του, δίχως
νὰ τοῦ σωριάσουν χέρια χῶμα γιὰ μνημοῦρι,
δίχως νὰ τιμηθῇ μὲ δξύβοα μοιρολόγια,
δίχως φίλος κανεὶς τὸ ξόδι του ἀκλουθήσῃ.
τέτοιαν ἀπόφαση ἔλαβαν οἱ πρόκριτοί μας.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Μὰ καὶ ἐγὼ πάλι στοὺς προκρίτους λέω τῆς Θήβας:
καὶ ἂν κανεὶς ἄλλος δὲ θελήσῃ νὰ τὸν θάψῃ
μαζὶ μ' ἐμένα, μόνῃ μου δὲ νὰ τὸν θάψω,
καὶ ἀπάνω μου αὐτὸν τὸν κίνδυνον θὰ πάρω
τὸν ἀδερφό μου θάβοντας. ντροπὴ δὲν τῶχω
νὰ δείξω ἀνυπάκουη ἀναρχία στὴν πόλιν.
Εἶναι ἰσχυρὸς δεσμός τὸ κοινὸ σπλάγχρον, ὅπου

ἐλάβαμε ζωὴ καὶ οἱ δύο, ἀπὸ μιὰ μάνα
δυστυχισμένη καὶ ἕναν ἄμοιρον πατέρα.
Λοιπὸν, ψυχὴ μου, θέλοντας πάρ' καὶ σὺ μέρος
ἀπ' τὸ κακὸ ποῦ ἀθέλητα ἔκαμ' ἐκεῖνος
καί, ζωντανή, φιλάδελφο φρόνημα δεῖξε
στὸν πεθαμένο. — καὶ οὐδὲ οἱ λύκοι θὰ γευτοῦνε
τὶς σάρκες του οἱ λιμάντεροι. ἄς μὴν τὸ βάλλῃ
κανεὶς στὸ νοῦ του· γιὰτ' ἐγὼ, ἂν καὶ γυναῖκα,
τάφο καὶ χῶσμα θαῦρω τρόπο νὰ του κάμω,
φέροντας στοῦ βυσσίνου μου πέπλου τὸν κόλφο
νὰ τὸν σκεπάσω καὶ μὴν πῆς ἀλλιῶς πῶς θάναί.
τρόπο θαῦρῃ τὸ θάρος μου γιὰ νὰ τὸ πράξῃ.

ΚΗΡΥΞ

Σοῦ λέω στὴν πόλιν ἐνάντια μὴ θὲς νὰ κάμῃς.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Καὶ γὰρ σοῦ λέω τὰ περιττὰ σὲ μὲ μὴν κοίτης.

ΚΗΡΥΞ

Σκληρὸς ὁ λαός, μιὰ ποῦ ἀπ' τὸν κίνδυνον γλυτώσῃ.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Σκληρῶς, μὰ ὅμως ἄταφος αὐτὸς δὲ μένει.

ΚΗΡΥΞ

Μὰ αὐτὸν ποῦ ἡ πόλιν ἐχθρεύεται, σὺ θὰ τὸν θάψῃς;

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Ἐχει κριθῇ ἀπὸ τοὺς θεοὺς τώρα πᾶς τοῦτος.

ΚΗΡΥΞ

Ὅχι ὅμως πρὶν σὲ κίνδυνον ρίξῃ τὴ χῶρα

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Τὸ ἄδικο, μ' ἄδικο ἠθέλησε νὰ τὸ πληρώσῃ.

ΚΗΡΥΞ

Μ' ἂντις γιὰ ἓνα, τὸ ἄχτι του τῶβγαζε σ' ὅλους.

ΑΝΤΙΓΟΝΗ

Στεγνὴ τελειώνει ἀπὸ τοὺς θεοὺς ἡ ἔρις τὸ λόγο.
μὰ θὰ τὸν θάψω καὶ τὰ λόγια σου μὴ χάνῃς.

ΚΗΡΥΞ

Κάμε τοῦ κεφαλίου σου ἐγὼ — εἶπα καὶ ἀπόπειρα.

ΧΟΡΟΣ

Ἄλλοιμον' ἄλλοιμονο!

ὦ μεγαλόγνωμες, σπιτοκαταλύτρες,
Κῆρες Ἑρινύες, ποῦ καὶ τοῦ Οἰδιπόδα
ξεπατώσεται ἔτσι πρόρριζα τὸ γένος,
τὶ νὰ γένω, τὶ νὰ κάμω, τὶ νὰ σοφιστῶ;
πῶς νὰ τὸ τολμήσω, μήτε νὰ σε κλάψω
μήτε καὶ νεκρὸ νὰ σε ξοδιάσω;
Μὰ φοβοῦμαι — καὶ τραβιοῦμαι —
τὴν ὀργὴν τῶν πολιτῶν.

Ἄχ, ἐσένα πολλές θὰ σὲ κλάψουνε
μοιρολογητρες.

Μὰ ἐκεῖνος ὁ ἄθλιος ἀνδρὴνῆτος
μὲ μονάχα τὸ κλάψιμο τῆς ἀδερφῆς
θὲ νὰ πάη — καὶ ποὺς νὰ τὸ στρέξῃ;

Α' ΗΜΙΧΟΡΙΟ

Ἄρα κάμ' ἡ πόλη κι ἄς μὴν κάμῃ

ὅσοι κλάψουνε τὸν Πολυνείκη,
ἀλλ' ἐμεῖς θὲ νὰ πᾶμε μαζί νὰ τὸν θάψουμε
συνοδεύα της· γιὰτὶ στὴ γενιά της
εἶναι τούτη ἡ θλίψη κοινή.
Ἐνῶ ἡ πόλη μιὰ ἔτσι καὶ μιὰ πάλι ἄλλιως
παραδέχεται πάντα τὸ δίκιο.

Β' ΗΜΙΧΟΡΙΟ

Καὶ μεῖς πάλι θὰ πᾶμε μ' αὐτὸν
καθὼς τὸ σωστὸ
παραδέχεται ἡ πόλη μαζί καὶ τὸ δίκιο.
Γιὰτὶ, πρῶτα ὁ θεὸς καὶ τοῦ Δία ἡ βουλή,
αὐτὸς τὴ διαφέντευεν ἔπειτα πιότερο
τῶν Καδμείων τὴν πόλη, νὰ μὴ θαλασσοῶσῃ
καὶ νὰ μὴν τὴν πατήσῃ
τὸ κῦμα τῶν ξένων ἀντρῶν.

ΤΕΛΟΣ

ΝΙΤΣΕ ΚΑΙ ΚΕΦΑΛΑΙΟΚΡΑΤΙΑ

«Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ ἰδέα Σκοποῦ εἶναι
μία ἀνθρώπινη πλάνη. Δὲν ὑπάρχει
οὔτε ἀρχὴ οὔτε μέση οὔτε τέλος στὴ
σειρὰ τῶν αἰτίων».

Remy de Gourmont — Physique de l'Amour.

Τὰ κοινωνιστικὰ συστήματα, ὅταν μάλιστα δὲν
ἔφτασαν στὸ στάδιο τῆς ἐφαρμογῆς των, παρὰ
ἀναφέρονται στὸ μέλλον, δηλαδὴ στὸ ἀνεξέ-
λεγκτο, ἔχουν τὴν ἴδιαν ἰδιότητα μὲ τὰ δόγματα
καὶ τὶς μεταφυσικὰς: φανατίζονται ὅχι μόνο τοὺς
ἐφευρέτες τους, ἀλλὰ καὶ πρὶν βιβλεῖν πρὶν
ζικὰ τοὺς προσύλητους, τοὺς ὁπαδούς.— Ὁ λόγος
ὁ κυριώτερος εἶναι πῶς αὐτὰ τὰ συστήματα
υποχρεωτικὰ καταρτισμένα ἀπάνω σὲ ἀφηρημένες
ἀναπόδεικτες ἢ ἀμφισβητήσιμες ἰδέες «ἀπὸ τὰ
πρῖν», δὲν βρέθηκαν ἀντιμέτωπα στὴν ἀνυπο-
λόγιστη τῆς πραγματικότητος ποικιλία κι' ἔτσι
προσφέρουνε στὴ φαντασία, στὸ γοῦστο, στὴν
ὄρεξη, στὶς ἐπιθυμίες μιανῆς ὁμοιόρρυθμης ὁμά-
δας ἀνθρώπων, πλαστικότητα ἀρκετὴ, ποῦ κολα-
κεῖ τις τάσεις καὶ τις ἰδιοσυγκρασίες τῶν

μελῶν τῆς ὁμάδας — ἀφοῦ μάλιστα τὰ συστή-
ματα αὐτὰ ἔχουν σκοπὸ ἐξομολογημένο νὰ θε-
ραπεύσουν αὐτὲς τίς τάσεις, εἶναι σὰν ἀπτὴ ἐκ-
φρασὴ τους.

Κάθε μελλοντικὸ κοινωνιστικὸ σύστημα εἶναι
υποχρεωτικὰ προβολὴ τοῦ Λογισμοῦ. Ὅσα στοι-
χεῖα καὶ ἂν δανεῖζεται ἀπὸ τὴν πραγματικότητα,
προσπαθεῖ, εἴτε στὴν αὐθαίρετη ἐκλογὴ τῶν
στοιχείων, εἴτε στὴ διάπλαση, διαμόρφωση καὶ
παραμόρφωσίν των, ναῦρει βάση γιὰ νὰ στηρίξῃ
τοὺς συλλογισμούς, τὰ ἐπιχειρήματα, κι' ἔτσι νὰ
παρουσιάσῃ στὰ μάτια τοῦ ἐξεταστῆ ἄρτιο καὶ
ὀριστικόν. Ἡ πλαστὴ αὐτὴ ἀριότητα καὶ ἡ συμ-
βατικὴ ὀριστικότητα ἂν ἐξασφαλίζουν τὴ φανα-
τικὴ ἀποδοχὴ πολλῶν ποῦ ὅπως ὅπως ζητοῦν
διανοητικὴ ἀνάπαυση, εἶναι τὰ πρὶν φανερά
σημᾶδια πῶς τὸ σύστημα εἶναι ἀποπαίδι τῆς
φαντασίας καὶ πῶς μόνο στὴν ἀγνή τῆς οὐτο-
πίας χώρα βρίσκει ἐφαρμογὴν, ἐκεῖ ὅπου ὁμοιό-
μορφοι ὑποθετικοὶ ἄνθρωποι, ζοῦν μονότονον
ὑπολογισμένην ζωὴν.